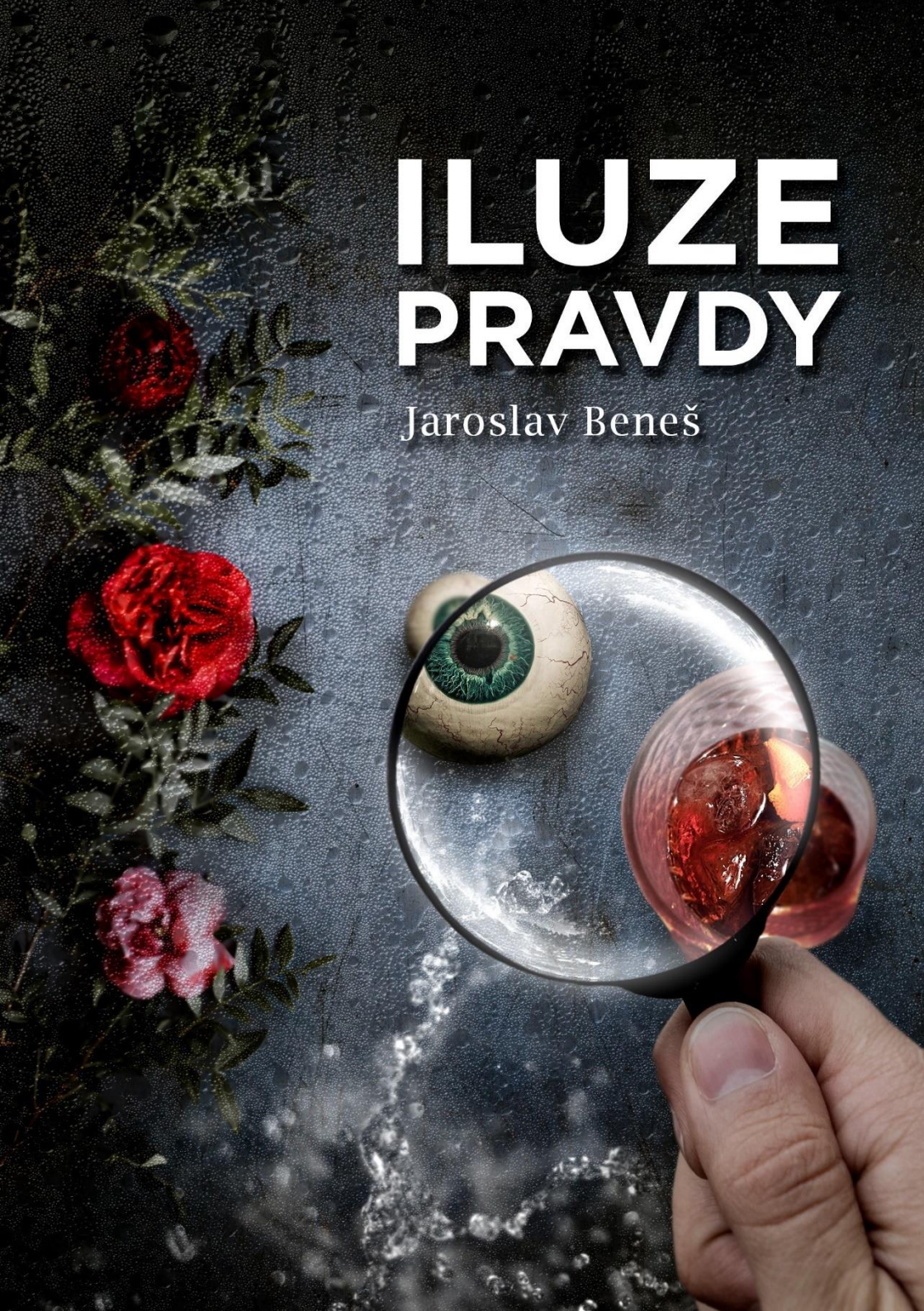

ILUZE PRAVDY

Jaroslav Beneš

ILUZE PRAVDY

Jaroslav Beneš

Následující příběh je smyšlený a jakákoliv podobnost se skutečnými žijícími postavami či událostmi je čistě náhodná.

Pro dobro dobra cokoliv

Dnešní den dostal povážlivou trhlinu. Pokazilo se to možná už včera, a to jsem si umiňoval, že musím konat jenom dobro.

„Máš jít okamžitě k řediteli!“ Karin Wolfová se na mě pobaveně dívala přes tenoučké brýle a potutelně se usmívala. Lehce ironicky. Bylo mi samozřejmě jasné proč. Včera jsem zmydlil jejího bráchu. A nebyl to žádný omyl, kradl trubky ze skladu a házel si je za ten krásný, nový plot. Načapal jsem ho zrovna ve chvíli, kdy tam do křoví pohodil tu poslední. A ještě si při tom, blbec, vítězoslavně hvízdal. No, po pár fackách už jen poníženě prskal, uchechtnul jsem se v duchu spokojeně, ale hned moje mysl zvažněla. Ten kretén si určitě šel sestřičce postěžovat, jak jsem ho donutil všechno vrátit! Nebo..., že by šel k doktorovi? Není možná, žádný zub jsem mu nevyrazil a pohmožděniny ani vidět nebyly! Ale něco na tom bude, Karin se na mě zlobila. Moc se zlobila, to já poznám, i když se takhle usmívá. Protože se mi tak líbí, protože ji mám velice rád?

„Proč já?“ zdvihnul jsem ruce na obranu. Před Karin se nešlo bránit. Byla to velmi pohledná ženská, o které šla mezi jejími závistivými vrstevnicemi zlomyslná fáma, že umí chlapům stahovat trenýrky rovnou zpod kalhot. Ale teď navíc provokativně sešpulila pusou. To miluju!

„Protože tu nemáš šéfa, jinak by naběhl na běhoun on,“ dodala sladce.

Viditelně jsem si oddychnul a musela to potvora poznat, protože lehce neuctivě protočila oči. Byl jsem v nemilosti, to je jasné. Ale bylo mi to kapku jedno, to ustojím, to jenom dneska je takový mráček. Inu, Karin měla posledních pár týdnů svoje nálady. A na společný víkend můžu zapomenout...

Musím mít na paměti hlavně to konání dobra! Ostatní bude pominuto. Tedy, pokud to ten její brácha zase někde nevytáhne na světlo a pořádně nerozmázne.

„Můžu ti zavolat v neděli?“ zažadonil jsem.

„Možná,“ konečně se usmála. Aspoň že příslib budoucího štěstí!

Když jsem za Karin stoupal do patra, a mimoděk obdivoval její dokonalé tvary, měl jsem dokonce pocit, že se jí nějak pěkně zakulatily!

Před ředitelnu jsem si upravil kravatu a vzápětí si s nelibostí vzpomněl na svou první a zároveň poslední návštěvu v pivnici Pod lípou. Dostal jsem tam hned od Rudyho kumpánů do držky a přišel o vázanku. Asi od kolektivu na uvítanou. A to jsem přišel se srdcem plným dobroty! Na jedno pivo.

„Posaďte se,“ vyzval mě ředitel, když jsem zůstal stát skoro v pozoru. „No, tak si už konečně sedněte!“

Zavelel a já si dřepnul. Není nad jasně formulovaný rozkaz.

„Poslouchejte, Donalde – můžu vám tak říkat, že?“ a nečekal ani na kývnutí. Stejně jsem kývnul opožděně. „Donalde, máme problém.“

Pan Faray, kterého už znáte – mimochodem, vezl jste ho párkrát na letiště – tak ten přinesl špatnou zprávu.“

„Ano,“ přikývl jsem jako poslíček, čekající na spropitné.

„Budu mluvit rovnou. Jeho firma měla odebrat zboží za padesát milionů. Už jsme podepsali smlouvu, zakázku jsme vybavili, zabalili a všechno bylo už hotové... a on teď přijde a řekne, že jdou od toho. Rozumíte tomu? Navíc to přinesl jako právní dokument, spolupodepsaný advokátem Člunkem.“ ustaraně poslední slova až vypísknul a upřel na mě své vodové oči.

Ředitel mě přijímal (ano, on sám, osobně!) před osmi měsíci. Nebyl to podle mého špatný člověk, jen kapku moc žvanil. Jmenoval se Pavel Alexa a byl mladším bratrem Petra Alexy, většinového majitele firmy. Dost dlouho mi trvalo, než jsem přišel na to, proč mu říkají dvaciáš. Bylo to kvůli jeho podílu ve firmě, měl právě dvacetinu, to jest pět procent. A vůbec, s těmi podíly, rozestými v rodině to prý bylo pro našince fakt nejasné. Když jsem se na majetkové poměry ve firmě zeptal svého šéfa, odvětil mi prostým: „Nestarej se!“ To byla jeho obvyklá odpověď.

Ředitelskej na sebe dbal, chodil vždy v obleku dobrého střihu nebo ve sportovním oděvu – ale to jen v pátek a někdy o víkendu, když jel na koníčky. Bylo mu tak pětáctyřicet, docela štíhlý, s počínající lysinou v narezlých vlasech, kterou umně skrýval stříhem „na rendlík“. Vždy hladce vyholen kolem sebe šířil nejrůznější sladké vůně. Musel spotřebovat kýble vody po holení a štoudve voňavek a antiperspirantů. Popotáhl si hedvábnou kravatu a uvolnil knoflíček

u krku. Uvědomil jsem si, že je dneska pátek a on byl přesto navlečený v obleku jako já. Ale já to měl v popisu práce.

Najednou nasadil uštvaný a zlomený výraz.

„Chápu.“ Řekl jsem soucitně a vyčkával na svou chvíli.

„Nic nechápete!“ vyjel na mě zničehožnic a vyskočil. „Promiňte,“ řekl vzápětí a těžce se svalil do svého jemňoučkému koženému křesla jako kopáč uhlí po sakra dlouhém dni v podzemí.

„Mohu s něčím pomoci, pane řediteli?“ byl jsem pro jednu uctivost sama.

„Zavolal jsem vás, protože jste s tím pacholkem Farayem mluvil. Párkrát jste ho přece vezl do hotelu, na letiště a tak, ne?“

„To ano, pane řediteli. Ale toho druhého, toho advokáta neznám.“

Mávnul rukou.

„Říkal něco o firmě, kterou zastupuje? Že má třeba těžkosti? Insolvence, třeba? Nevolal mu někdo?“ vyzvídal.

„O tomhle nikdy nemluvil. Hovořil jen o svém strachu z létání a obával se dlouhého letu do Hongkongu. Většinou se mu chtělo cestou na záchod a na letišti nebo v restauraci jsme hledali tu uzavřenou místnost s vodou.“

„Co prosím?“

„WC. Já hlídal jeho zavazadla, když si ulevoval. Mimochodem, muckal se tam s nějakým chlapem, když si myslel, že ho nevidím.“

„Jo tak, on je na chlapy? Hm. A jinak neříkal nic?“

„Ne, pane. Dneska měl odvoz svůj...“

„Jo, toho právníka..., to je taky pěkná advokátská banda s tou tlustou, prohnanou čarodějnici Jíchovou,“ ředitel netrpělivě

zabubnoval prsty na desku stolu a úporně při tom přemýšlel. Úplně jsem si představoval, jak se mu kouří z uší – to jako tím úsilím. „To by mě tedy zajímalo, co ho tak rozhodilo. Tahle zakázka byla jistota a byla pro nás důležitá, protože když se nezrealizuje, tak do dvou měsíců nemusíme mít ani na výplaty.“

„Je to tak zlé?“

„Ještě horší. Banka nám už nepůjčí.“

„Nemáme rezervy?“ Bylo divné, že by padesát melounů firmu položilo... pokud to nemyslel v eurech. To ale neřekl.

„Rezervy,“ ušklíbnul se. Pořád bubnoval prsty o desku stolu, až mě to začalo znervózňovat. „To ta zatracená asanace stála tolik prachů!“ ulevil si.

Najednou se zarazil, jako by ho zrovna něco napadlo – v tom okamžiku měl takový idiotský výraz – nahnul se za stůl a sáhnul do nějaké zásuvky. Vytáhnul poměrně tlusté, modré, poloprůhledné plastové desky a položil je před sebe. Chvilí se na ně díval, jako by se stále rozhodoval.

„Tohle je naše pojistka,“ řekl na vysvětlenou na můj tázavý pohled. „Byl byste tak laskav a zajel s těmi papíry do firmy *Vágner a syn* ve Slaném? Kdybyste ty listiny předal ještě dnes, bylo by to skvělé!“ Najednou se mu tvář rozjasnila, jako by právě tohle byla ta znamenitá myšlenka.

„Samozřejmě!“ vyskočil jsem, hotov hned jednat. Prokázaná laskavost je vždycky kousek dobroty!

„Počkejte!“ zarazil mě. „Né abyste to zvrzal! Dáte to do ruky starému Vágnerovi! Rozumíte?“

„A když tam bude mladý pán?“

„Tomu ne! Jen starému pánovi! On bude vědět, co s tím. Raději mu dopředu zavolám.“ Podal mi desky, zajištěné barevnou gumou.

Na odchodu jsem ještě slyšel, jak huláká do telefonu a vyměňuje si s protistranou vzletné pozdravy.

Karin se mnohovýznamově usmála, ale zamávala mi, když jsem jí poslal vzdušné srdíčko. Srdce mi zaplavilo neskonale štěstí...

Na parkovišti jsem zjistil, jakmile mi tedy mysl klesla z nadoblačných výšin, že služební vůz je fuč. Už ráno si ho přece vzal pan Fárka, to jako můj šéf, když jel údajně k zubaři a já na to úplně zapomněl. Byla záhada, proč si nevzal ten svůj bizarní mercedes! Doposud se nevrátil, a evidentně si káru ponechá i přes víkend, takže jsem se musel spokojit se svým střepem, což byla lehce obouchaná oktávka se skvěle seřízeným motorem. Navenek nevypadala nic moc, ale uvnitř byla čistoučká jako klícka. To jsem vše vyčistil v jednom okamžiku záchvatu zodpovědnosti, protože mi bylo jasné, že by Karin do žádného kurníku ani nesedla.

Cesta do Slaného trvala méně než polovinu doby, kterou bych potřeboval k průjezdu páteční Prahou. Auto jsem zapíchnul rovnou na vyhrazené místo před vchodem moderní budovy, ve které sídlila firma Vágnerových, dodavatelů strojního a jiného vybavení.

Už jsem tady s ředitelem Alexou párkrát byl, dělal jsem mu občas osobního řidiče, když nestíhal administrativu a musel v autě vyřizovat

faktury a utěšovat věřitele. Dřív s ním jezdíval Fárka, ale jak jsem nastoupil, tak mi s potěšením tuhle pozici přepustil. To já, na rozdíl od něj, řídil rád! Nešlo mi na rozum – taková velká fabrika a ředitel nemá ani svůj vůz s řidičem...?

Chlap v recepci zíral na můj průkaz jako ryba zamrzlá v ledu a já už nevěděl, jak tomu debilovi v ošuntělém kabátu mám vysvětlit, že potřebuji hovořit s panem Vágnerem. Najednou přede mě s průkazem hodil visačku s nápisem *návštěvník* a v návštěvní knize prstem ukázal na kolonku k podpisu. Vůbec jsem nezaregistroval, kdy to vyplnil! Asi to nebude zas tak velký debil, jak jsem si o něm zprvu myslel... je možná němej, ale gramotnej je.

Visačku jsem pečlivě připevnil k obleku, aby byla pěkně vidět, a hrdě vykročil ke dveřím ke schodišti.

Dveře, lítačky, byly zavřené a zajištěné, a než jsem na ně stihnul sáhnout, zastoupil mi cestu mlčenlivý recepční.

„Jak se tedy dostanu do čtvrtého patra?“ houknul jsem na něj. Ten chlap byl jak duch, než jsem se otočil, už mi stál za zády s tím svým omrzlým ksichem, až jsem se skoro leknul. „Proč je tady zavřeno?“

Mlčky ukázal ke dveřím výtahu. Jako ryba se k němu doploužil, odemkl, ploutví otevřel výtah, navolil patro a šoupnul mě dovnitř.

Dělal si z lidí blázný!

Pan Vágner, bodrý pětapadesátník, který rozhodně nevypadal na starého pána, stál na chodbě a s ustaraným výrazem ve tváři mě

očekával. Beze slova mě gestem vyzval, abych vstoupil do jeho svatyně. Říkám bodrý, to byl vždycky, když jsem ho viděl, ale dneska, dneska kus rozšafnosti jaksi postrádal.

„Vezměte místo!“ měl hrozně mladistvý hlas, který v telefonu strašně klamal, od hodiny by mohl zpívat s Havelkou na nějaké swinger party.

Sám se posadil vedle stolu na židli. Měl lehce vypoulené břicho, proto si rozepnul sako a druhou rukou podepřel hlavu. Vlasy se mu kroutily, takže vypadal jako zastydlý rocker.

„Mluvil jsem s Alexou,“ začal bez nějakého úvodu. „Prý máte pro mne ty listiny.“

„Ano, ano,“ zastyděl jsem se za opomenutí, vyskočil, vyndal z aktovky desky a podal mu je. „Tady jsou!“

Otevřel je, povytáhl štůsek barevných papírů, přelétl je očima a viditelně si oddychnul.

„To je pojistka, pane?“ dovolil jsem se zeptat. Cíp pomalovaného papíru vypadal jako nějaká cenina a mně to připomnělo pojistnou smlouvu.

„Je a není,“ zamýšleně se mě podíval, pak štůsek promnul, jako by to byl balíček bankovek do sčítačky „Je to balík akcií na doručitele a svým způsobem to pojistka byla. U vás se něco děje? Alexa mluvil jen o samé laskavosti a vyrovnání... samé kecy, takového ho ani neznám.“

„Udály se jen běžné věci, pane... jako nějaká větší odřeknutá zakázka těsně před expedicí.“

„Aha! To dost vysvětluje. Bude problém výrobky do konce roku rozprodat, co? A možná i uskladnit...“ Otočil se k pultíku, na kterém stál kávovar, a třpytily se sklenice malého baru. „Dáte si něco ostřejšího?“

„Děkuji, ale nedám. Řídím.“

„Ach tak, pozapomněl jsem. A co kávu? Nebo čaj? Instantní, ale docela dobrý...“

„Tak třeba čaj, prosím. Nesladím.“

„Držíte si linii?“ otočil se k automatu a během pár okamžiků vykouznil šálek čaje. Obdivuhodné! Nepotřeboval ani sekretářku. To Alexa si nedokázal natočit ani vodu z vodovodu.

„Ne. Jen mi to nechutná.“

„Mléko?“

„Ne, děkuji.“

„Jak dlouho pracujete u Alexů, pane, pane..., promiňte, vypadlo mi vaše jméno.“

„Návštěvník,“ klepl jsem na připnutou kartičku.

„Eh,“ zasmál se a najednou z něj všechno to divné napětí spadlo. „Od vidění se nicméně známe, ne? Jezdíte sem s ředitelem přece docela často.“

„Ó promiňte, jmenuji se Donald Lévy, pane,“ došlo mi to až teď. Chybka! „U pana Alexy pracuji osm měsíců.“

„Donald... to je v našich končinách dost neobvyklé jméno, ne?“

„Co byste udělal, kdybyste měl za rodiče zmagořené teenagery...?“

„No, ve vašem věku bych si asi jméno úředně změnil.“

„Mám ještě jedno, po dědečkovi, ale nepoužívám ho.“

„A co dělají vaši rodiče dneska?“

„Jsou už dávno v pánu, měli rádi hlasitou hudbu, rychlá kola a etanolové směsi – a to se dohromady tak nějak neslučuje. Ale už je to historie, víte? Vlastně se na ně ani nepamatuji, od dvou let mě vychovávali prarodiče. Občas zajedu k rodičům na hrob zapálit světýlka za jejich ztracené dušičky.“

„To je osud,“ řekl a cinknul svou sklenicí.

Přesunuli jsme se do pohodlných lenošek před stolem. Pan Vágner si nalil zřejmě něco ostřejšího, desky si položil na kolena a já opatrně svíral talířek a přidržel hrníček, abych se nedopustil nějaké společenské nepředloženosti.

„Váš direktor má ve vás obrovskou důvěru, není-liž pravda?“

„Proč myslíte?“

„Že vám svěřil tohle,“ pozdvihl desky. „A vůbec, vždycky vás líčí v nejlepším světle.“

Tohle nebyla jen tak obyčejná pracovna, tady určitě neprobíhaly porady, ale jen takováto konverzační setkání. Závěsy v rozích stěn změkčovaly prostor, leštěný dubový nábytek dodával solidnosti a obrovská, až ke stropu sahající knihovna, narvaná bichlemi, zabírala intelektuálně celou jednu stěnu naproti vysokému oknu. Proti tomu všemu se zdály vázy, stojící po obou stranách dveří na vysokých uzounkých, hranatých sloupcích, být jenom ubohým kýčem. Ale třeba se to starému pánovi líbilo.

„A co u Alexů přesně děláte?“

„Co je třeba.“

„To je příliš diplomatická odpověď, Donalde. Mohu vám tak říkat?“ usmál se a pohodlně se po dlouhém doušku zlatavé tekutiny rozvalil. Tipoval jsem to na brandy.

„Zajisté. Pracuji v oddělení u pana Fárky.“

„Á, to už je lepší!“ pochválil mě. „Tak proto místo něj jezdíte vy... Vždycky jsme s Fárkou hodili řeč. Chodil jsem s ním do školy, víte? Byl to vždycky snaživý hypochondr. S čím teďka marodí nejvíc?“

„Momentálně prý se zubama. Ale myslím si, že je to jen zástěrka, údajně potřeboval odstěhovat svou novou milenkou.“

„Ale jděte! On má milenkou?“ upřímně se podívil.

„Říká se to o něm, a zřejmě ji stěhoval k sobě.“

„To bych do něj nikdy neřekl. Měl jsem za to, že je ženatý a pod pantoflem. Ale nikdy jsem se ho na rodinné poměry neptal.“ Zamyšleně zatočil tekutinou ve sklínce. „Nu, svět se mění a lidi s ním.“

„Jak říkáte.“

„Takže se staráte o bezpečnost?“ zajímal se dál.

„Ano, pane. Továrny i zaměstnanců.“

„Slyšel jsem od vašeho ředitele, že se prý ve fabrice nekrade tak jako dřív,“ uchechtнул se. „To vy?“

„To asi nebude moje zásluha, pane, ale bydlím v areálu. Dočasně, samozřejmě, než si najdu něco lepšího,“ byl jsem docela rád, že si se mnou někdo povídá a Vágner si docela získal moje sympatie. S Fárkou bych si takhle nepokecal...

„Asi máte lehké spaní,“ zase se upřímně zasmál.

„Asi.“

„Co jste dělal před tím? A u koho, není-li to tajné?“ On si chtěl fakt pokecat!

„V podstatě totéž, co teď. Mým posledním zaměstnavatelem byl De Beers, respektive jedna jejich divize.“

„Eh,“ usrknul a málem se zalknul. „Co jste říkal? To je ta diamantová společnost?“ několikrát polknul a oči se mu dychtivě rozšířily.

„Ano, to je ona. Nejdřív jsem nastoupil do pobočky v Londýně a pak mě převeleli do Pretorie, kde jsem strávil většinu času. Společnost je to velká, obepíná skoro celý svět. A nemyslete si, práce pro ně není žádný med. Například jsme převáželi surové diamanty v kazetách z firemního sejfu přes celé město na letiště a byl to v pravdě horor.“

„To muselo být nebezpečné, ne?“

„Při té práci jsem zažil i pár přepadení.“

„I tak..., proč jste to místo opustil? Finančně to muselo být zatraceně zajímavé, ne?“

„No, peníze nejsou všechno, pane. A taky, nejsem pravý Búr,“ pokrčil jsem opatrně rameny, abych nepřeklopil šálek. Pravý důvod mého odchodu byl ale o level níž. Nechtělo se mi už dělat špinavou práci za ty vysportované manažerské ksichty po liftingu, které neměly v mysli nic jiného než svoje prebendy a místo srdce kus kimberlitu.

Najednou klaply dveře. Já seděl zády, tudíž příchozího neviděl. Vágner seděl bokem. Jen pootočil hlavu a překvapeně vyvalil oči.

„Co tu děláte??!“ zvolal udiveně někam nad mou hlavu.

Příchozí mě obešel, postavil se před křesla těsně u mé pravé nohy. Ztuhnul jsem. Muž s hustou punčochou přes obličej, navlečený

v montérových hadrech, držel v levé ruce pistoli, normální devítku. Ale ty rukavice byly neforemné a prst se pohyboval nebezpečně blízko spouště.

„Co chcete?“ přiškrknutým hlasem opakoval Vágner.

„Tyhle papíry!“ zachraptěl vetřelec. Pistolí mířil střídavě na Vágnera a na mě. Chrčel, až mu nebylo rozumět, a nutil se měnit hlas. Vágner volnou rukou desky uchoпил a zdvihl je nad hlavu. Muž mu je vytrhnul z ruky, dal si je pod paži s pistolí a švihem ubalil Vágnerovi takovou ránu, až se mu zvrátila hlava.

Chtěl se přesvědčit, že v deskách je opravdu to, co požadoval (byly dobře uzavřené, a navíc zajištěné párem gumiček). V tom okamžiku ztratil kontrolu nad prostorem kolem sebe, já to využil a hodil mu na hlavu stále ještě plný šálek. Voda se vychrstla rovnou do míst obličeje. Asi nebyla přímo horoucí, ale na moment překvapení to stačilo.

Chlap v první chvíli zavyl, pootočil se směrem ke mně, desky mu vypadly z ruky, která vyjela k obličeji, a druhá instinktivně smáčkla spoušť. Ta rána mě praštila do žeber jako palice. Druhá jen bzunkla okolo a třetí už šla bůhvíkam. To už jsem stál na nohou a téměř bez rozmachu ho vši silou praštil někam tam do hlavy, kde se daly tušit zuby. Odlítnul jak hadrový panák, skončil někde vedle stolečku a rozkřápnul pod sebou ten můj skutálený šálek od čaje. Rychle jsem se shýbnul, zvednul spadlé desky a rychlým pohybem je nacpal pod vestu. Šlo to těžko, neboť nebyly úplně tenké. Tu mi padnul zrak na Vágnera, měl stále zvrácenou hlavu a zavřené oči. Jeden z projektilů ho evidentně škrábnul do ramene, neboť oblek byl ve švu roztržený. Jeho sklenice se válela vedle lenošky.

Skučící chlap na zemi zápolil s nylonem a snažil se servat punčochu z obličejce, protože horká voda s kapkou krve je pod hustou, nylonovou sítkou pěkné svinstvo.

Udělal jsem chybu, když jsem se nad ním sklonil. Naráz se mi zatmělo a já padl jak podřátý na ksicht do koberce vedle toho skučka.

„Jak vám je?“ Muž, který nade mnou vystřídal doktora, se tvářil naprosto nezúčastněně až znuděně.

Na lenošce polo ležel zmatený Vágner a bolestí jen syčel. Doktor mu zkontroloval obvaz na rameni. Na obleku dokonal dílo zkázy, protože musel rozstříhnout sako i košili, aby se vůbec k ráně dostal.

„Máte poškozený ramenní kloub, budete muset tak jako tak na rentgen a na chirurgii. Projektil uvíznul někde uvnitř.“ Dva záchranáři ho za protestů položili na rozkládací vozík.

„Tak jak vám je?“ zopakoval chlapík v bundě bez výrazu. Došlo mi, že to mluví ke mně. Špatně se mi ostřílo, musely se mi po té ráně někde vyšplouchnout kontaktní čočky.

A taky, měl jsem v mysli zmatek, i když mi vědomí vypadlo jen na pár okamžiků. Viděl jsem jen nohy toho druhého parchanta, kterak pomáhal ležícímu skučkovi vstát. Měl takové zvláštní, špičaté boty s tenoučkou podrážkou a vbíjeným mosazným drátkem okolo, možná byly z krokodýlí kůže. Musel mě uhodit vázou, stojící původně u dveří, po jejíchž střepech tu úspěšně pobíhalo hafo lidí a úlomky a ty moje kontaktní čočky zašlapávali hluboko do hustého

koberce. Jen mě mrzelo, že oba útočníci během mé krátké indispozice zmizeli jak pára nad hrncem. Zpanikařili, proto se mi kupodivu nic neztratilo. Ale toho chlapíka na zemi bych určitě poznal, když už nic, musel mít aspoň jedno oko opařené a s monoklem, sice ne nijak zásadně, ale památka mu pár dnů na ksichtu zůstane. Trochu otřesený, asi jako hokejista po bodyčeku, jsem zavolaal pro Vágnera záchranku. S ní samozřejmě dorazili i policajti. To bylo jediné, co jsem tedy udělal. Tedy, krom drobné úpravy na výstroji, aby mi nevypadly ty desky a trochu se zamaskovala d'oura v oblečení. Je sice nepříjemné nosit po pracovní době neprůstřednou vestu, ale momentálně se to – pro mě, jako bezpečnostního technika – i za cenu pořádné modřiny na žebrech vyplatilo.

„Cítím se dobře,“ zalhal jsem a opatrně si sáhnul na hlavu. Boule už nerostla, ale na dotyk pekelně bolela a já si vzpomněl na konopnou mast, kterou schovávám právě pro tyhle případy na ubikaci v lednici.

„Dejte si na to studený obklad, jak říkal doktor.“ Dobrá rada, potřeboval bych ho i na žebra!

„Zastavím se za vámi v nemocnici,“ slíbil jsem popelavému Vágnerovi. Slabě mi z vozičku kývnul, ale myslím, že mě po té koňské injekci už ani nevnímal. „Přeslechl jsem vaše jméno.“ Obrátil jsem se zpět k policajtovi.

„Jmenuji se Macháček,“ otráveně vyndal průkazku a podržel mi ji před očima. „Podporučík Macháček.“ Zašklebil se a nezúčastněnost mu zmizla ze špatně oholeného ksichtu. Vypadal zanedbaně, jako by se holil jen tak ledabyly, každou tvář jinak. Nevypadal zrovna jako předpisový policajt, byl to prostě jen přepracovaný, zchátralý

čtyřicátník, opotřebovaný nepravidelnými službami a žijící v neustálém stresu. Typický produkt dnešní doby.

„Tak co chcete slyšet, podporučíku?“

„Něco k tomu tady,“ rozhodil ruce. „Vrátný dole nic neviděl ani neslyšel, jelikož je hluchoněmý, účtárna je dneska zavřená a barák je vlastně jinak úplně prázdný. Je záhada, jak sem pachatelé vnikli!“

„Dveřmi přece! Já seděl tady, pan Vágner vedle v lenošce. Táhle těmi dveřmi přišel muž s punčochou na hlavě, s pistolí v ruce. Postavil se asi tak sem. Něco vykřiknul na Vágnera a praštil ho. Při tom mi nějak vyrazil z ruky šálek s čajem,“ ukázal jsem na zbytky rozbitého hrníčku vmáčknuté nedaleko v koberci. Talířek kupodivu let vydržel a doplachtil až pod stoleček s chlastem. „Nějak jsem vstal, praštil ho a on, jak padal, několikrát vystřelil. No, a v ten okamžik mě někdo druhý bouchnul do hlavy. Dál si minutu-dvě nic nepamatuju. A když jsem se probral, oni tu už nebyli.“

„Co jste udělal, když jste přišel k sobě?“

„Kouknul na pana Vágnera. Byl úplně mimo, ale nekrvácel. Vzal jsem támhle ten telefon a zavolal záchranku. A s nimi jste přijeli vy.“

„To my musíme, střílelo se a dispečink záchranky nás vyrozuměl. Seděl jste tady?“

„Ano.“

„Pachatel stál tady?“ ubezpečoval se a zaujal jeho místo.

„Ano.“

„A jak se ten hrnek dostal až támhle?“ ukázal na rozbitý hrníček před stolkem.

„Však jsem už říkal, že pachatel máchnul rukou a šálek vylítl s talířkem a rozbil se, když na něj ten gauner spadnul.“

„To byl divnej směr!“ zakroutil hlavou. „Poznal byste ho? Myslím toho útočníka.“

„Těžko. Měl na sobě montérky, takový běžný overal, tlusté rukavice a na hlavě tu punčochu. Hustou, musel skrz blbě vidět. A toho druhého jsem neviděl vůbec, nepřišli spolu. Když jsem se probral, byli pryč a Vágner strnule seděl v křesle, asi v šoku a bez sebe.“ Doplnil jsem informaci jen gestem, a přemýšlel, kde mám náhradní kontaktní čočky.

„O co jim podle vás šlo?“

„Co já vím? Něco asi chtěli a pokladna vedle byla zavřená...“ jen jsem bolestně přivřel oči, jak mi za ušima zase zaškubalo. Holt, pro dobro se musí trpět.

„Jak se cítíte, pane Vágnere?“ rozpačitě jsem ustoupil sestřičce, která ještě na poslední chvíli upravovala příkrývku a zatahovala závěs mezi postelemi. Necítil jsem se v pokoji intenzivní péče právě nejlépe. Vágner mě sledoval vcelku netečně. Byl popelavě bledý a směle mohl konkurovat barvě polštáře, který vyrovnával konstrukci pod zraněnou paží.

Neměl jsem nejlepší náladu, boule pořád pobolívala, což ale nebylo nejhorší. Špatné bylo, že čočky neseděly a blbě jsem viděl. Tak blbý to zase nebylo, prostě mi jen chyběla jistota. Chvíli to potrvá, než si

oči zvyknou. A navíc mrzutost, Karin mi nezvedala telefon. Párkrát jsem ji prozvonil a pak psal esemesky. Poslední telefon mi po minutě vyzvánění spadl do hlásky, která suše oznamovala, abych zavolał později...

„Jak se asi můžu cítit?“ zavrčel po chvíli s očima nepřítomně zabodnutýma do stropu. „Dlabali mi v rameni celou hodinu. Kdo ví, jestli vůbec ještě někdy zvednu ruce nad hlavu. A stejně jim chybí jeden projektil.“

Hrklo ve mně jak ve starých pendlovkách. Sakra. Ten zřejmě uvíznul v mé vestě!

„Už vás vyslyšeli?“

„Prý přijdou v pondělí... domluvil jsem se s primářem. A co vy?“

„Se mnou si nedělejte starosti, pane. Hlavně abyste se z toho dostal vy. Váš lékař hovořil o úspěchu, takže se operace zdařila.“

„Snad jo. Ale přišel jsem o ty lejstra! To nemůžu poldům říct.“ Skoro zaúpěl.

„Ani nemusíte,“ naklonil jsem se k němu a zašeptal: „Vzal jsem ty desky k sobě do úschovy. Můžu vám je tady nechat, chcete-li?“

Užaslejší výraz jsem léta neviděl. Najednou ožil a přizvedl se na zdravém lokti.

„Vy jste ale číslo! To tedy oceňuju! Nechte je u sebe, Donalde, dáte mi je, až se odsud dostanu.“

„Můžu je předat vašemu synovi, vždyť je to váš společník, ne?“

„V žádném případě!“ rezolutně odmítnul. „Nechte to u sebe. Prý mě do týdne pustí a pak to vybavíme. Dneska je... sobota, takže v pátek, pokud všechno půjde jak po drátkách, za mnou přijďte do

kanceláře. A poslyšte,“ naznačil zdravou rukou, abych se sklonil, „nebyl byste ochoten se po těch dvou pacholcích podívat? Nehledím na korunu!“ zdůraznil.

„Mohu se porozhlédnout, to není problém.“ Vzápětí jsem si uvědomil, že Slaný je tak nějak trochu dál od Letňan.

„Tak fajn, domluveno!“

Chvilku jsem čekal a nevěděl co říct. Najednou mě chytil za rukáv: „Počkejte!“ syknul.

„Ano?“

„Rozmyslel jsem si to. Udělejte mi laskavost, prosím! Vezměte ty papíry a odnešte je do firmy Prospenor, je to spřízněná konzultační firma. Liv Livoňski bude vědět, co s těmi papíry a o všechno se postará!“

„Rád to pro vás udělám.“ Hrálo mě svědomí a dušička se tetelila na dobrý skutek. „Hned v pondělí-“

„Dojeďte tam prosím hned! Děkuji!“ trochu se nadzvedl.

Zvláštní, jak se laskavost může hnedka změnit v rozkaz. Už-už jsem se otáčel k východu, když mě něco napadlo.

„Myslíte, že to byl vzkaz od konkurence?“

„Ale jděte! To byla krádež na zakázku, v těch papírech jsou hotové, anonymní peníze. Velké peníze! Doručte je co nejdříve, prosím, oddychnu si, až budou zaknihované. Ale je zvláštní, že se to tak semlelo, o těch papírech nikdo nevěděl. Jen já a Alexa. Chápete? Nikdo jiný.“

Nutně jsem po tom fiasku potřeboval vykonat nějaký dobrý skutek a tohle přišlo jako na zavolanou. Cesta z nemocnice zpátky do Prahy mi trvala v sobotním slabším provozu slabou hodinku.

Prospenor byla firma finančního poradenství, jak mi poradil strýček Google, a psala se s pomlčkami jako „*Pro-Spe-Nor*“. Ví bůh, co ty zkratky znamenaly. Prosperita? Speologové? Norkové kožichy?

Chvilí jsem hledal jejich barák. Sídlili v nenápadném činžáku v Břevnově, ve druhém poschodí, v obyčejném, poloprázdném bytě. Překonal jsem přes bzučáky dvoje dveře s pomocí jednoduchého elektro-kitu a stanul ve větší místnosti, která vypadala jako přijímací kancelář, avšak bez židlí pro návštěvníky. Uprostřed trůnil stůl s počítačem a třemi monitory, za kterými se krčil se sluchátky na uších tak patnáctiletý, uhrovitý výrostek s černou kšticí a nevěnoval mi pozornost, i když jsem na sebe několikrát dost hlasitě upozornil. Obešel jsem stůl.

Kluk mastil Wolfensteina a zrovna překonával na lanech nějaké hradby. Různě se kroutil a vykláněl, jako by se opravdu vyhýbal střelám či padajícím předmětům.

Na jednatele Livoňského se mi tedy zdál zatraceně mladej! Otráveně si sundal sluchátka, když uprostřed hry z hradeb spadl a vrzlo ho to někam do menu. Zvedl ke mně pronikavé oči, teď trochu zamžené.

„Co si přejete?“ pronesl a znechuceně odstrčil klávesnici. „A jak jste se sem dostal?“

„Dveřmi. Pan Livoňski?“

„Kdo se ptá?“ ukázal na štítek, rafinovaně otočený ke klávesnici jménem.

„Já. Posílá mě pan Vágner v neodkladné záležitosti.“

Řekl jenom: „Aha,“ a stisknul nějaké tlačítko na telefonu, zabudované, přímo do stolu, jehož jsem si nevšimnul.

Klaply dveře a vstoupila vyšší, tak pětatřicetiletá, zachovalá dáma v pastelově fialovém kostýmku. Byla dost hubená. Drobný obličejík jí kryly velké dioptrické brýle. Uhlově černé vlasy, sepnuté po straně nějakou sponkou, rámovaly celkově bledou tvář a mně se zdálo, že se lesknou až do kobaltové modři. Ale byl to jen klam lidské představivosti a odlesk zářivky.

„Přejete si?“ řekla sytým hlasem, za který by se nemusela stydět žádná dobrá operní zpěvačka.

„Jmenuji se Donald Lévy a pan Vágner mě požádal, abych sem dovezl jisté listiny.“

„Liv Livoňski.“ Podala mi ruku, suchou, chladnou, na omak jako kus vrbové větve. „Tohle je můj syn, Artur,“ dodala se skoro neznatelným gestem.

„To jste vy?“ podivil jsem se.

„Jmenuji se Olívie, říkají mi zkráceně Liv, a provdala jsem se za pana Livoňského. Pěkně se to rýmuje. Nezdá se vám něco?“

„Omlouvám se, jsem trochu zmatený, podle jména jsem čekal muže.“

„Ha, há,“ zasmála se jako lehká děva v krčmě nad vínkem, hlasitě a falešně. „To si z vás otec maličko vystřelil. On má rád tenhle druh statického humoru.“

„Pan Vágner je váš otec?“ připadal jsem si čím dál víc jako hlupák. Že já blb si pár věcí dopředu neověřil..., nebo alespoň nezavolał Fárkovi, je sice natvrdelej, ale tohle by vědět mohl!

„Přesně tak. Volal mi, že přijedete. Jak otec vypadal?“

„No, jako člověk, kterému se chirurg hrabal v ramenním kloubu a hledal projektil. A upřímně, nebyl úplně v dobré náladě zvlášt, když se rána začala vzpamatovávat.“

„To si dovedu představit, on nemocniční prostředí vůbec špatně snáší. Zítřa ho navštívíme,“ kývla hlavou směrem k výrostkovi. „Mého syna už znáte, dělá tu brigádu a evidentně se moc nepřetrhne! Že Arture?“ dodala jedovatě, načez hoch s omluvným úšklebkem vypnul hru a na monitoru ji nahradily barevné tabulky Excelu. „Pojďte dál.“

Vešli jsme do její pracovny, stroze ale účelně zařizené. Úplně bilo do očí, jak odlišný vkus má dcera od svého otce.

„Dáte si něco k pití? A posaďte se!“

„Děkuji, nechci ale nic. Toto jsou listiny, které poslal pan Alexa vašemu panu otci. Protože se staly takové věci – mimochodem, už se něco podobného přihodilo?“

„Před rokem v tátově továrně přepadli zloději účtárnu. Je to ve stejné budově, a dokonce ve stejném patře. Ukradli tenkrát pár set tisíc a postřelili pokladního. Vím to přesně, to jsem tam ještě pracovala. Od té doby tam nejsou v pokladnách žádné hotové peníze.“

„Postřelili?“

„Ano. Ten pokladník byl můj manžel, víte?“ nevesele se usmála a pootočila ke mně stojánek s fotkou z části překrytou černou smuteční stuhou. „Bohužel, měl smůlu.“

Muž na fotografii, s tenisovou raketou u ramene, se i přes onu výzdobu mírně usmíval do objektivu.

„To je mi líto. Myslím, že tahle událost je asi nějaká jiná,“ vyndal jsem z aktovky desku a položil je na skleněnou desku funkčního stolu. Vypadalo to zvláště. Když si madam sedla a posunula se jí sukně, bylo vidět skoro všechno dole a vlastně i nahoře. Ale já udržel oči zpřímá! Pro dobro dobra a klid domova!

„Abych vám to vysvětlila, tohle jsou nezaknihované akcie různých atraktivních firem, pane Lévy. Alexa je držel jako záruku. To, že je vrátil, znamená, že se s ním musíme finančně vyrovnat, taková byla úmluva.“

„Omlouvám se madam, úplně přesně nechápu ten směr finančního toku a...“

„To netřeba, v principu je to jednoduché. Alexovi nám půjčili před lety peníze na rozjezd firmy a my ručili těmito cennými papíry. Mohli jsme je samozřejmě prodat už tehdy, ale naše náklady by to při tehdejších cenách papírů nepokrylo ani náhodou. Dneska je doba mnohem příznivější, což znamená, že my jim ty dlužné peníze pošleme na účet, jakmile papíry zaregistruji a odprodám.“

„To můžete i dneska? Je přece sobota!“

„Neburzovním způsobem – kdykoliv.“

„Chápu. Je to hodně peněz?“

„Teď mají akcie cenu devadesáti milionů. My je prodáme a Alexům vrátíme padesát milionů, které nám tehdy půjčili.“

„To je zatraceně hodně peněz!“

„Souhlasím, zvláště, když je to v eurech,“ dodala s úsměvem.

„To zírám,“ jen jsem udiveně vydechl. „...že si takhle navzájem věříte.“

„Petr Alexa má za ženu moji sestru, chápete? Naše rodiny jsou tak nějak i neobchodně propojeny.“

„Petr Alexa?“

„Inu, bratr vašeho direktora...“

„Teď už tomu trochu rozumím.“

Mile se usmála.

„Nešel byste s námi na pozdní oběd, Donalde? Můžu vám tak říkat?“

Cákryš, všichni mi chtějí říkat Donalde...

Ale souhlasil jsem.

Olívie byla skutečně sympatická dáma a ten její synek dokázal hovořit i o jiných věcech než jen o počítačových hrách. Svým způsobem mě i okouzila a já tak trochu, i díky jídlu, pozapomněl na starosti. Taky jsem se hodně zdržel.

Cestou jsem se zastavil doma u Fárky. Díval se na mě jako na bubáka, který svévolně vylezl zpod postele. Koukal sice významně na

hodinky, bručel něco pod vousy o volné sobotě, ale mně to bylo jedno.

„Liv Livoňski?“ zašklebil se mezi dveřmi, ale dovnitř mě nepustil. Zaslechl jsem z hloubi bytu nějaká zvuky, ale rádio to nebylo. Asi měl někde v peřiňáku zašitou tu novou milenkou.

„Co je zač?“

„Je to sestra Amélie, ženy pana Alexy, Petra Alexy,“ opravil se a znovu mrknul rádoby nenápadně na hodinky. Takhle v županu ve čtyři po poledni vypadal divně. „Říká si tak, po smrti manžela. Její otec jí zařídil makléřskou firmu, ale já si myslím, že měl hlavně obavu o její život a chtěl ji vystrnadit z firmy. Dělal tam v pokladně.“

„Tohle jste mi taky mohl říct dřív, nepracuji u vás první týden!“

„Je zábavné pozorovat, jak se s tím vším popereš,“ zašklebil se tak, že bych mu nejradši hned mezi dveřmi jednu vrazil. Tyknul mi jako nějakému frackovi, a to byl jen s bídou tak o patnáct let starší.

„Ještě okamžik! Nezdržím vás. Řekněte mi, jak vypadala ta firemní záruka v akciích, Alexové versus Vágner?“

„Jednoduše, Vágner si půjčil před lety peníze a do zástavy dal akcie, o kterých se čekalo, že se časem zhodnotí.“

„A jak to, že o tom víte vy?“

„Vždyť jsem ten kšeft zprostředkovával! Tehdy akcie sotva tu půjčku kryly, a kdyby Vágner prachy nesplatil, tak je Alexové mohli kdykoliv prodat, byly furt na doručitele.“

„Vy asi nevíte, co se včera u Vágnera stalo, že?“

„Co by se asi tak stalo?“ nervózně mrknul na hodinky.

„Víte, že byl Vágner přepaden?“

„Co?“ Fárka překvapeně nakrčil ten svůj kuní ksicht.

„Přepadli ho lupiči a chtěli po něm právě ty akcie. Věděl o nich ještě někdo, kromě vás?“

„Ty! A vůbec, co se do toho montuješ?“ znenadání na mě vyjel. „Tebe se to vůbec netýká, tak si toho laskavě nevšímej a drž se stranou.“

„Proč si toho nemám všímat?“

„Jak jsem řekl, nestarej se!“ a zabouchnul mi dveře před nosem.

Takhle se Fárka nikdy nechoval, buď mě chtěl fakt jen vypakovat, anebo o té věci věděl mnohem víc a jen nechtěl zdvihnout pokličku, abych se nemohl podívat, co se pod ní vaří za dobrotu.

Do svého kutlochu nad vrátnicí jsem se vracel poměrně pozdě. Karinín telefon jen vyzváněl a nic..., napsal jsem zase pár esemesek a začal se strachovat, jestli nakonec nejela k mámě a mobil někde nezapomněla.

„Máte návštěvu. Vzadu v té hovorně,“ mávnul na mě Benton, dneska vedoucí směny dvou vrátných. Kouřil tenoučký doutník a požitkářsky vyfukoval kouř do obláčků a kroužků. Jako zaměstnanec byl spolehlivý, jako hráč mariáše dost podváděl. To vím z doslechu, stěžovali si na něj obehnaní spoluhráči z fabriky.

„Jakou návštěvu? Nikoho nečekám.“

„Jsou to lidi od policie, přijeli sotva pět minut před vámi. Jako kdyby tušili, že se hnedka objevíte. A to jsem jim říkal, že je sobota a že jste určitě někde s tou svou slečinkou.“

„Ale jděte! Moc kouříte!“

Mávnul rukou a vesele se pochechtával jako by si fakt dal jointa.

Obešel jsem tedy vrátnici a vešel vedle do hovorny, která vypadala jako čekárna. Pár lavic jako na letišti, vyšší stolky, přišroubované k podlaze, a skleněné stěny, zbavující člověka jakéhokoliv soukromí.

Stáli tam dva muži, jednoho jsem už znal, ten mi šel vstříc hned, druhý, asi o něco mladší jak já, stál otočený zády a telefonoval.

„Podporučík Macháček, už se známe, pane Lévy,“ podal mi upocenou ruku. Vypadal stejně neupraveně jako včera. Pravděpodobně si na té nedbalosti vyloženě zakládal. Druhý byl oblečený elegantně – bunda, světlá košile, vázanka, měkké, dobře střižené kalhoty. A jak se už od dob Bati říká, pořádný chlap se pozná podle bot. Macháček měl boty podobné teniskám s roztřepenou tkaničkou, notně zašlé, neváhal bych říct špinavé. Zato ten druhý měl vycházkovou obuv dobrého střihu skoro novou a pečlivě vyčištěnou, což ho posouvalo na jinou sociální úroveň. Asi nakupoval u Bati... Wandenberg, můj poslední šéf u De Beers, taky vždycky říkával, že příchozího ohodnotí, jakmile se mu koukne na boty. Bohužel, jednou se spletl a takový jeden maník s dokonale vyleštěnými střevíci z krokodýlí kůže ho střelil do hlavy.

„Dobrý den. Přejete si?“

„Dobrý. Tohle je kapitán Kepke, z pražské kriminálky.“

„Kepke.“ Ruku mi nepodal, jen kývnul na pozdrav.

„Lévy, těší mě. Čím jsem si vysloužil pozornost pražské policie?“
Chvilí bylo ticho.

„No, tady pan kapitán... ehm... by rád... ehm...věděl... ehm...
dovědět,“ ten chlap měl trému nebo problém zformulovat větu.

„Počkejte, kolego. Řeknu to sám.“ Kapitán konečně schoval s omluvným úsměvem telefon. „Jedná se o to včerejší přepadení průmyslníka Vágnera ve Slaném.“

„Stalo se ještě něco?“ zmocnilo se mě tušení souvislosti – to není jen tak, když do Letňan přijede policajt ze Slaného a s ním kdosi z pražské kriminálky.

„Pane Lévy, když jste včera přišel za panem Vágnerem, nebylo vám něco nápadné? Cokoliv.“

„Máte na mysli něco konkrétního?“

„Příchod, přivítání, prostředí...“

„Panu Vágnerovi se něco stalo?“

„Ne, pan Vágner je stále v péči lékařů.“

Neušlo mi, jak se po sobě oba významně podívali.

„No, na nic zvláštního si, pánové, nevzpomínám, snad jen, že...
v budově bylo zavřeno hlavní schodiště a vrátný mě poslal výtahem.
Ale to je jen taková hloupost, ne?“

„To asi hloupost nebude,“ pronesl pomalu kapitán. Vyzval jsem je gestem, aby se posadili.

„Když jsme tam přijeli my, chodba i schodiště byly otevřené,“
dodal podporučík.

„Tak o co jde, pánové?“

„Včera to byl ještě pokus o loupežné přepadení se zraněním, ale dneska už vyšetřujeme vraždu.“ Kapitán vytáhnul z kapsy úzký bloček a nalistoval správnou stránku. „Ten vrátný byl v noci zavražděn. Vraha bezpochyby znal, pustil si ho do bytu a ten ho uškrtil. Protože za vrátným přijel ráno syn, tak jsme se to dozvěděli v podstatě ihned.“

„Proč myslíte, že jeho smrt souvisí právě s tím uzavřeným schodištěm?“

Jsou ti policajti snad jasnovidci?

„Podle všeho čekali pachatelé právě na tom schodišti a myslíme si, že čekali na váš příchod. Teprve potom se vydali vzhůru. Vrátný byl tudíž jejich společník a musel s nimi spolupracovat. Zřejmě se ho zbavili jako nepohodlného svědka.“

„Proč to vyšetřujete vy, kapitáne?“

„Protože k té vraždě došlo v jeho bydlišti v Holešovicích, ten vrátný byl totiž z Prahy,“ řekl za něj pohotově Macháček. „Tak to všechno vzala pod křídla pražská mordparta.“

„Jenom nevíme, pane Lévy, proč čekali zrovna na vás!“ kapitán se na mě díval mírně, ale velmi zkoumavě.

Den zlomených srdcí

Pondělí mělo být nudné, a tedy stejné jako každé pondělí. Jenže nebylo.

Docela překvapeně jsem sledoval policisty, kteří zajišťovali stopy v ředitelské budově pana Alexy. Samozřejmě, že se jí neříkalo ředitelská, ale správní. Nepatřila zas tak přímo k areálu, stála stranou, za hlavní cestou. Byla to rozlehlejší vilka, postavená za druhé republiky a údajně náležela k areálu strojírenské společnosti továrníka Machka, ve které prý vyráběli nejrůznější ozubená kola a převody. Po zestátnění se zde vyrábělo totéž v různých obměnách až do pádu komunismu a poté se továrna poslední rok živila výrobou mříží, ozdobných vrat a oplocení. To už vlastně původní továrna nestála, v osmdesátých letech byla téměř celá stržena a za cestou vyrostla nová výrobní hala s kanceláři a sklady, nynější Alexovy továrny. Součástí skladů podél cesty byla i vrátnice s ubytovnou. Z deseti kutlochů byly obyvatelné jen dva a v jednom jsem momentálně přebýval já. Po kupónové privatizaci část pozemku po tehdejším státním podniku získali Alexovi s nově postavenou výrobní halou a pár dalšími provozy, které pojmenovali oduševnělým názvem *Machinery Design*. Asi chtěli jít s dobou a být světoví i podle názvu. Z historické části Machkovy továrny zůstala stát právě jen ta správní budova, kterou Alexovi dokoupili o několik let později, když konečně rozběhli výrobu. Původně prý začínali s výrobou pánví a hrnců a

později se specializovali na kompletní vybavení kuchyňských provozů, od restaurací až po vývařovny, hotely a školní kuchyně.

Označení areálu před cestou a za cestou mělo své opodstatnění. Machkovi potomci uplatnili nárok na navrácení majetku tak, jak byl v roce 1937 zaknihován. To znamená, že pozemek před cestou byl mimo dosah Alexů, a když jsem do firmy nastoupil, což není zas tak dávno, tak Alexovi museli na svoje náklady vyčistit plochy, ze kterých si udělali odkladiště rumu, sutin a odpadu a museli strhnout přístřešky a odvézt spoustu materiálu na dvůr vlastní továrny za cestou. To udělalo dost zlé krve, ale restituenti byli naprosto neoblomní a měli docela drsného vyjednavče. Alexovi to museli dle soudního nařízení vyklidit a vyčistit skoro jako v pohádce – do roka a do dne.

Jen ta rádobý historická – správní – budova nepatřila ani k jednomu areálu. Dostavena byla během okupace v pozdně secesním slohu jako třípatrová vilka, byť z části na Machkově pozemku, a měla naivně sloužit jako meteorologická stanice. Cesty privatizátorů byly ovšem nevyzpytatelné jako Brownův pohyb pylového zrnka v kapce lihu. Pozemek byl z privatizace vyčleněn a získala ho obec. Alexové vilu koupili za babku od obce pod příslibem rekonstrukce a celkového zvelebení okolí, ale kusu prázdného pozemku se museli vzdát ve prospěch Machkových potomků.

To je asi tak vše ke správní budově. Naše kancelář v ní sídlila hned v přízemí napravo, naproti vrátnici, která sloužila zároveň i jako podatelna. Ředitelna, kutlochy náměstků, účtárna a odbyt a další kanceláře se nacházely v patrech.

Jen jsem vstoupil do dveří, už na mě Fárka nervózně vyjel:

„Copak jste si ničeho nevšimnul, člověče?“

Už mě začínal srát! Věčně nebyl v práci, buď se někde válel s těmi svými dámičkami, jak sám naznačoval, anebo obrazil jako pravý hypochondr doktory. Teď mi zase vykal, debil! A ještě měl blbý kecý!

„Jsem v práci šestnáct hodin denně a vy snad po mně ještě chcete, abych to tu hlídal i v noci a o víkendech?“

Roztrpčeně jsem odsekl a v tu chvíli jsem si bolestně uvědomil, že se mi Karin doteď vůbec neozvala. Co dělala celý víkend?

„Vždyť tady bydlíte, ne?“ to už ječel a prskal u toho jak starý, namlsaný kocour nad sraženým mlékem.

„Na co tedy majitelé platí *Okodva* – firmu na hlídání? My máme jen dva vrátné, ale ostrahu zajišťují oni a na noc je tu podle smlouvy mnohdy až pět jejich lidí! Za co tedy berou prachy!“

„Do toho vám nic není, nestarejte se!“ Fárka už kvičel osvědčenou frází tou svojí fistulí jako škrčené sele.

„Jak není? Vráží se do nich padesát tisíc týdně a stejně to tu někdo vykrade? Jak to-“, najednou jsem se zarazil, protože jsem zblejsknul muže v džísce, který neslyšně vstoupil a žmoulal v ústech nezapálenou cigaretu. Určitě zaslechl má poslední slova! I Fárku to trklo a otočil se.

„Co si přejete?“

„Kriminálka. Poručík Pastejřík,“ ležérně šáhnul do kapsičky a ukázal nám průkaz.

„Dovolíte?“ popošel jsem k němu a průkazku si od něj k jeho nelibosti vzal. Jméno i hodnost souhlasila „Co je to oddělení K2?“ Ty malý písmenka se fakt blbě četly.

„Kriminálka.“

„Ale jaká? Viděl jsem průkaz s vyznačeným oddělením K1...“

„Násilné trestné činy,“ řekl všeobsažnou formulku.

„Stala se tu snad vražda?“ vyjeknul Fárka.

„Vyšetřujeme závažný trestný čin. Za chvíli dorazí velitel zásahu a je mou povinností vás všechny předběžně vyslechnout.“ Obrátil se na mě. „Kde jste byl v pátek odpoledne? A jmenujete se?“

„Jmenuji se Lévy, s dlouhým é – je to taky napsané na dveřích. V pátek odpoledne?“ musel jsem chvíli přemýšlet. „To jsem byl ve Slaném, ve firmě *Vágner a syn*. Jel jsem tam rovnou odsud, tedy jako od našeho ředitele a vracel se v podstatě až ve večerních hodinách. Támhle přes cestu mám ubikaci v budově vrátnice, jak je ta prosklená lodžie, je to tedy spíš dlouhá chodba v patře.“

„To je jako ubytovna?“

„Tak nějak, ale bydlím tam jen já.“

„Byl jste tam i včera?“

„Jo, z pátku na sobotu, ze soboty na neděli, z včerejška na dnešek,“ měl jsem pocit, že je tenhle kriminalista natvrdejší jak ztuhlá sádra.

„A kdo jste vy a kde jste byl v pátek odpoledne?“ obrátil se na Fárku.

„Já se jmenuji Antonín Fárka,“ několikrát nejistě polknul, „a byl jsem u lékaře a pak celé odpoledne, a vlastně celý víkend, u jedné přítelkyně.“

Kecal, byl doma a tu přítelkyni měl zašitou v peřiňáku, pacholek!

„Vy dva odpovídáte za bezpečnost objektu? Já jen, že to máte napsané na dveřích.“

„Tak nějak. Ale ostrahu zabezpečuje externí firma *OkuDva*. My máme jen vlastní vrátné, to kvůli zaměstnancům, je to ta modrobílá budova se zasklenou lodžii v prvním patře, jak jsem už říkal, přes asfaltku asi tři sta metrů odsud, nemůžete to minout,“ znovu jsem ukázal z okna a stihl to všechno říct dřív, než Fárka vůbec otevřel hubu. Já pocítil jisté zadostiučinění, jako při konání dobra. A bylo mi úplně jedno, že se Fárka zalyká vzteky – jeho problém, už by se s tím měl konečně naučit žít, nebo ho brzy klepne.

„To znamená, že ta firma – *OkuDva* – hlídá kromě továrny i tenhle barák?“

„Ne, tady to nehlídá nikdo, dohromady tu nic není. Jen se to tu po směně zamkne.“ Fárka si už nenechal ode mě vzít slovo a z očí na mě metal blesky.

Policajt jen pokýval hlavou a vyšel ven. Nelíbilo se mi to. Proč tady čenichají?

Paní Bártová, silně energetická dáma v nejlepších letech se rozčilovala:

„Proč nemůžeme jít do své kanceláře? Důvod!? Víte, co mě tam čeká faktur k započtení a vyřízení?“

„Bohužel to není možné,“ uniformovaný policista před schody byl neoblomný. „Dokud naši technici ze zajišťování stop nedokončí svou práci, nemůžeme vás pustit na pracoviště. Pochopte mě, prosím vás!“

„Praporčíku, můžete nám aspoň říct, co se tu stalo?“ vmísil jsem se to hovoru. Pod schody stálo pět, šest zaměstnanců a dožadovali se vstupu. Do hodiny jich bude nejmíň třicet. Ale je pondělí, a to se všichni scházejí jak švábi na pivo... přijdou, ale později.

„Stal se tu závažný trestný čin a my to vyšetřujeme. Bližší informace podá oprávněným osobám velitel zásahu nebo tiskový mluvčí policejního prezidia.“

Ani nemusel. O pár minut později bylo informačně jasno. Přijel koroner neboli soudní lékař po našem, a dva černé vozy.

Někdy kolem půl deváté policisté snesli z patra dvě těla už zavřená ve futrálech. Část policistů se krátce před polednem vyměnila a konečně dorazil velitel zásahu. Většina lidí už prostranství před budovou opustila a odešli do fabriky, do kantýny. Zůstalo jen pár vytrvalců.

Stál jsem zrovna venku a přemýšlel, jestli si mám dát s ostatními jedno kolektivní retko nebo se dál mučit a abstinovat s anti-
nikotinovou žvýkačkou. Zase jsem si vzpomněl na Karin a zavolal jí. Tentokráte byl mobil vypnutý nebo nedostupný.

„Co tady děláte?“ ozval se známý hlas.

Když jsem zdvihl zrak od mobilu, překvapeně zíral do mírných, avšak unavených očí kapitána Kepkeho. To se ptal mě. Pak přehlédl hlouček ostatních, zbylých zaměstnanců.

„Pracuji tady, kapitáne. Lidí nemůžou dovnitř, chybí nám informace...“

„Moment!“ řekl Pastejřík, chlápek v džísce, chvatně k němu přistoupil a vzal si ho bokem. Vytáhnul blok a šepem mu odcitoval

během pár minut obsah pár stránek. Nedalo se ani odezírat, buď si byl Pastejřík vědom, že ho pozoruju, anebo byla jeho druhá přirozenost pořád se vrtět a pootáčet hlavou.

Nejen já, ale všichni kolem je zvědavě sledovali.

„Pane Lévy, můžete jít s námi?“ oslovil mě kapitán k nelibosti ostatních. Vešli jsme dovnitř a mlčky vystoupali do patra.

Všechny dveře v prvním patře byly dokořán. Před ředitelskou kanceláří stáli dva uniformovaní příslušníci.

„Pojďte! No tak, pojdte dovnitř!“ vyzval mě kapitán.

Bleskově jsem se rozhlédl. V předpokoji ani v ředitelně se nic nezměnilo. Vše se mi zdálo stejné jako v pátek, když jsem odjížděl do Slaného. Na zemi i na stole bylo postaveno pár cedulek s číslicemi, v ředitelně jich bylo nejméně dvacet, alespoň podle toho, co bylo z dálky vidět.

V odsunutém křesle seděl bledý výrobní náměstek Balasz s prázdným pohledem upřeným do blba a v ruce držel prázdnou skleničku.

„Pane Balaszi, můžete na okamžik?“ vyzval ho Pastejřík.

Vstal, otočil se a na okamžik se zarazil, jak mě uviděl.

„Řekněte tady kapitánovi, co jste našel, když jste ráno přišel do budovy.“

Balasz těkal očima z jednoho na druhého, ale mně se pohledem vyhýbal.

„Přišel jsem jako obvykle o půl sedmé.“ Začal chraplavě mluvit. „Domovní dveře byly zavřené. Mám klíče jako všichni, moje kancelář je ve druhém patře. Otevřel jsem, dveře nechal odemčené, jářku, všichni mají klíč a jinak, ostatním může otevřít paní Vávrová z podatelny vedle vchodu, ta chodí kolem osmé s poštou. Šel jsem k výtahu a normálně vyjel až do druhého patra. Pak jsem si vzpomněl, že nemáme podepsané příkazy k uskladnění té odmítnuté zakázky. Musíme ji stáhnout ze skladů ve Vršovicích zpátky do fabriky. Tak jsem šel sem,“ ukázal rukou směrem k předpokoji a zakymácel se. Ten chlap byl vožralej, vychlastal nejméně půlku whisky z karafy na stole – přísahal bych, že v pátek byla plná. Mluvil monotónně, bez života. „Odemknul jsem dveře, mám klíče od všech kanceláří tady na chodbě, a uviděl uprostřed koberce botu. Slečna Karin Wolfová ležela za tím stolem v těch svých šatečkách...“ jen co to řekl, udělalo se mi nějak nevolno a pomalu jsem se sesouval do křesla, ze kterého před pár okamžiky Balasz vstal. „A... a tady ležel pan Alexa... hned vedle stolu, ale nebyl ode dveří hned vidět...“

Ukázal směrem k pravé straně stolu. Bylo mi tak neskutečně blbě, že jsem skoro neviděl!

„Kdy jste mluvil s panem Alexou naposledy?“ tentokrát si dělal poznámky do bloku kapitán.

„V pátek, těsně před tím, než přišel tady pan Lévy. Řešili jsme tu odmítnutou zakázku a byl nějaký problém s úvěrem od banky. Měl jsem mu zavolat ještě ten den na mobil v sedm večer, ale nedozvonil jsem se.“

„Proč jste mu měl zavolat?“

„Jářku, kvůli prodloužení pronájmu skladových prostor ve Vršovcích, protože to stahování zboží nebylo možné přes víkend uskutečnit.“

„Děkujeme. Přivítal bych, kdybyste to tady s poručíkem všechno sepsal ve vaší kanceláři, tam bude klid, ne?“ očima vyprovodil poručíka, který beze slova chytil náměstka za paži a táhnul ho ven z místnosti.

„Zřejmě jste byl poslední, kdo s panem Alexou hovořil,“ obrátil se na mě a najednou nakrčil obočí. „Vám není dobře?“

„Ne, je mi fajn.“ Lhal jsem, ale myšlenky se rozutíkávaly jako houf bílých myšek a konaly známý Brownův pohyb.

„Jste strašně bledý!“

Dalo mi strašnou práci se soustředit. Seděl jsem jak kopka hnoje na místě, kde se opíjel náměstek, bylo mi mizerně a pořád jsem měl před očima tvář nešťastné Karin. Kapitán přitáhl druhé křesílko a posadil se naproti.

„Asi jsem nebyl poslední, když jsem odešel, ředitel musel telefonovat tomu Vágnerovi, že přijedu. Sám mi to řekl.“ Slova mi šla z úst mechanicky, ale myšlenky létaly sem a tam jako splašení, vystrašení motýli.

„Omlouvám se, ale někdo z hlavní budovy mi řekl, že se slečnou Wolfovou už delší dobu chodíte. Slečna Wolfová... vám asi byla blízká, že?“

Jen jsem kývnul a zoufale zíral na špičky svých bot.

„Co mi řeknete o panu Alexovi...“

Chvilku bylo ticho a já se úporně snažil sehnat myšlenky k sobě, aspoň na chvíli a zbavit se pocitu, že mě chce vázanka uškrtit.

„Nastoupil..., nastoupil jsem do práce k firmě před osmi měsíci. Slečna Wolfová tu pracovala jako asistentka a ředitel mě osobně přijímal.“ Vůbec jsem svůj hlas nepoznával, tak dutě zněl. „Kdyby v pátek jela Karin se mnou, tak se to nestalo...“

„Proč tedy nejela?“

„Zlobila se na mě. Dal jsem pár facek jejímu bráchovi kvůli takové... klukovině.“

Měl jsem v duši smutek a hněv se pomaličku zmocňoval mé mysli. Takový ten bílý – ten který se ne a ne rozplynout. Budu ho muset utopit, nejlíp asi ve vodce. Všechny myšlenky jsem napřel tím směrem.

„Kde jste byl o víkendu?“

„Přijel jsem ze Slaného v pátek večer, přespal na ubikaci, to je tam, nad tou vrátnicí. V sobotu jel do Slaného do nemocnice za panem Vágnerem a–“

„Promiňte, proč jste za ním jel?“

„Proč?“ nechápal jsem. „Je to moje povinnost. Kdybych byl tam, v jeho pracovně ve střežbě, tak se to stát nemohlo. Ta další výčitka mě bude teď pronásledovat taky.“

„Souhlasím, s výčitkami je problém. Ale vraťme se k vaší osobě. Vy tu pracujete jako bezpečnostní technik?“

„Ano.“

„Vy špatně vidíte?“

„Prosím?“

„Nosíte kontaktní čočky?“

„Ano. Proč?“

„Ve Vágnerově firmě, tam, kde jste byli přepadeni, byly nalezeny jejich zbytky, zašlapané do koberce.“

„To je možné, asi mi vylítly, když mě praštili...“

„A teď nějaké máte?“

„Ano, mám náhradní. Bez nich nevidím a nemohl bych vůbec řídit auto.“

„Hm.“ Zalistoval ve svých papírkách. „Vytáhnul jsem o vás pár údajů. Co vlastně přesně děláte? Každý ve fabrice mi o vás řekl něco jiného. Jeden vrátný si myslí, že jste bodyguard, druhý zase, že osobní řidič ředitele. Balasz, ten náměstek, vás má za nějakého kádrováka a občasného přítele slečny Karin. Účetní Bártová za detektiva a někteří dělníci za osinu v zadku. Bratr pana Alexy vás vůbec nezná, což je pochopitelné, je většinu času mimo republiku. Co jste tedy zač?“

„Bezpečnostní technik, nic víc, kapitáne.“

„Jak myslíte.“

„Kapitáne, mluvil jste s panem Petrem Alexou? Dneska?“

„Jen telefonicky. Je někde v Monaku.“

„Vidíte, a já ho nikdy neviděl.“

Ve vodce se dá utopit leccos – žal, vztek, hněv, kontaktní čočky, zbabělost, kandovaný ovoce, v podstatě cokoliv. Bylo mi šoufl, špatně jsem viděl, vnitřnosti mi svíral hrozný hlad a třásl jsem se v kocovině jako ratlík. Už třetí den – musel jsem se ubezpečit pohledem na kalendář na zdi – jsem trčel na ubikaci. Vzal jsem si volno hned po pohřbu, koupil si karton vodky a zchlatal se jak Dán. A druhý den zas jak Rus... a dneska? Chlast došel. Zůstala jenom lítost, která se prostě v lihu utopit nedá! Ta svině furt plave na povrchu jako korková zátka a dělá posměvačná kola větší než rozlitý olej.

Teprve teď mi došlo, že to bouchání není v mé hlavě, ale někdo na chodbě venku vytrvale buší na moje dveře.

Připotácel jsem se k nim a odemkl.

„Sakra, ty vypadáš, chlape! Fuj!“ Rudy Wolf na mě zíral jak na bílou paní, co zrovna vypadla z rámu.

„No a co, je to jedno!“ ještě se mi pořád pletl jazyk, chlupatý, nepoddajný a zatraceně lepivý.

„To se lehce spraví,“ chytl mě, abych neupadl, dovlekl do koupelny a strčil mi hlavu pod sprchu. Studená voda je snad ještě horší než studená vodka, skoro jsem se zalknul. „Sakra! Nemůžeš to chlastat, udusíš se!“ vyjel na mě.

Trvalo mu dobrou půl hodinu, než se mnou začala být nějaká řeč.

„Neprosil jsem se tě, abys mě... tento!“

„Potřebuješ vyprostit! Máš úplně vypitej mozek! Kolik jsi toho vychlastal? Benton měl o tebe starost, nikdo tě už čtyři dny neviděl,“ zakopl o pár lahví. „Tady pět, támhle... dva, šest... sedm? Ježíš, a tady

se válejí další čtyři. Ty jsi sám vyžahnul šestnáct flašek vodky? To je na otravu!“

„Ještě pod postelí jsou čtyři,“ mávnul jsem rukou a narušená motorika se mnou švihla s pomocí gravitace na kraj postele.

„No, potěš koště, takhle kdyby tě viděla Karin! Vzpamatuj se, konečně! Vždycky říkala, jak jsi akurátní, svědomitý a zodpovědný chlap. A ty se tu ožíráš jako svině, a pln sebelítosti plačtivě čumíš na dno flašky. Co na tobě ségra, zatraceně, viděla?“

„Jenomže Karin už nic neuvidí.“

„A ona si myslela, jakej budeš pro vaše dítě táta... No nic, skočím ti pro nějaký žrádlo do kantýny, nemáš tu vůbec nic, jen ty prázdný flašky a plesnivej chleba...“

Už jsem byl schopnej se aspoň zvednout, přesunout se k umyvadlu a natočit si vodu do sklenice. Byl jsem úplně vysušený, nejmíň tři promile a krok od němoty. V zrcadle se na mě dívala v deliriu cizí, přepadlá a zarostlá tvář a já si nemohl zaboha vybavit Rudyho poslední slova.

Trvalo mi půl hodiny, než jsem se jakž-takž upgradoval. Holení docela šlo, sprcha mě zase vzpamatovala, ale košile projevila zavilé nepřátelství. S knoflíčky jsem bojoval, ještě když Rudy vešel s jídlem.

„No vidíš, už vypadáš líp. Aspoň už nesmrdíš... tolik. Ale chlast z tebe furt táhne! V kantýně měli salát, karbanátek, jablka, rohlíky a tady jsem vzal velkou minerálku, jsi úplně vylouhovanéj.“

Jedl jsem pomalu a soustředěně, zatímco Rudy poklízal flašky, a tak různě dělal pořádek.

„Je to už lepší?“

„Lepší.“

„Vzal bych ti Snickers, ale neměli ani jednu tyčinku.“

„Já tyhle věci nejím.“

„Hlavně abys do sebe dostal tohle krmení. Vypadáš furt hrozně, jako bys jel celou noc Tour de France.“

„Kecáš.“

„Nekecám. To ses fakt musel tak zhulákat?“

„Smutek.“

„Blbe! To ti zrovna věřím. Dobrej úvod do úplnýho sebezničení!“

Nakonec jsem zbodnul všechno to žrádlo. Bylo to lepší než vidlemi do zad.

„Cos to říkal o Karin?“

„Hm, kdyby tě takhle viděla...“

„Ne, tohle ne, říkals něco, když jsi šel do kantýny.“

„Jo, tohle! Takže ty jsi to nevěděl? Svedeš mi ségru hned, jak sem nastoupíš do práce a pak nic nevíš... Ty seš tedy pásek!“ opovržlivě si nade mnou odfrknul.

„Co jsem nevěděl?“

„Že spolu čekáte dítě, byla ve čtvrtém měsíci. Prosekla mi to den před tím, ehm... tím... šel jsem tě vlastně pomluvit...“

„Eh,“ bylo jediné, na co jsem se zmohl. Jako by mě přetáhli sochorem, úplně mi zmrznul krk a něco děsivě studeného stáhlo vnitřnosti do singularity a rvalo to do stejného bodu i mou mysl.

Myslel jsem, že ten stav trval jen okamžik, ale musely to být dlouhé minuty. Rudy pořád něco povídal a já se absolutně nechytal. Ne! To není správné slovo, já ho prostě nevnímám a možná i lapal po dechu.

Zareagoval jsem až na to příliš dlouhé ticho.

„Lžeš!“

„Je to pravda!“

„Proč mi nic neřekla?“

„Protože za to můžu já. Trochu jsem tě pomlouval. Ale Karin by ti to stejně řekla. Trochu... ale-“

„Jsi debil!“

„Podívej se nejdřív na sebe do zrcadla, jo!“

Chvíli bylo ticho. Rudy mě útrpně pozoroval. Nezapřel by podobu s Karin, měli podobné oči a vlasy. U oka ještě prosvítala modřina, ale tvář mu splaskla... Bylo mi už jasné, co mi Karin chtěla říct... už týden před tím cosi naznačovala... a já – blbec – byl zbedněnej jak pivašskej sud...

„Potřebuju auto.“

„Proboha! V tomhle stavu nemůžeš řídit, vždyť máš pořád nejmíň dvě promile a táhne to z tebe jak z lihovaru!“

„Udělej mi laskavost. Prosím. Táhle jsou klíče od mého auta.“

Dalo mi neskutečně práce nasadit si správně kontaktní čočky.

Připadal jsem si jako ušlapaná kopka hnoje. V autě bylo teplo a mně se už za minutu chtělo spát, jen co jsem se usadil. V hlavě se

usadilo prázdno a Rudyho žvanění mi tak nějak bylo fuk... až na klíčová slova.

„Cos to říkal?“

„Eh, co?“ Rudy koukal dost vykolejeně. „Celou dobu ti to tady vysvětluju,“ rozladěně plácnul do volantů, „kdybys mě aspoň chvilku poslouchal! Ale to ty né! Nespi! Hlavu máš vychlastanou a furt usínáš...“

„Tak mi to řekneš cestou. Nastartuj konečně!“

„Eh! Kam jedeme?“ otočil klíčem.

„Tam,“ mávnul jsem směrem ke správní budově.

„Je to jenom tři sta metrů, to jsi mohl dojít pěšky, ne? Aspoň by tě vzduch propláchnul...“

„Plácáš nesmysly, jed' směrem na Letnou a do Dejvic. A prosím tě, jed' opatrně.“

„Jo, jo,“ zabrbal a poslušně vyjel.

„Tak cos mi to chtěl vysvětlit? Nějak jsem tě neposlouchal...“

„To je ti v tomhle stavu podobný! Jak bych jen začal..., myslel jsem, že bychom se mohli – to jako spolu, rozumíš? – porozhlédnout se po těch gaunerech.“

„Proč zrovna my dva?“

„Jo, máš pravdu, je to divný. Sice se nemusíme, ale Karin byla moje ségra a ty jsi s ní chodil, ne?“

„Myslíš, že to policajti nezvládnou?“

„Myslel jsem to jinak...,“ silně stiskl volant, až mu klouby zbělaly. „Já ji měl taky rád!“

„Co tady děláte, Donalde?“ Liv Livoňski na mě zírala jako na zjevení. No, aspoň, že jsem si upravil vázanku, jinak bych vypadal jako utrženej vůl od žlabu.

„Olívie, prosím, máte ještě ty desky?“

„Samozřejmě, jsou pořád v trezoru. Potřebujete je?“

„Aspoň k nahlédnutí.“

„Klidně vám je vrátím, cenné papíry jsou už dávno deponovány v bance.“

Po kratičkém váhání se otočila a odkráčela do své kanceláře-

„Tak co, jak ti jde slaňování?“ zeptal jsem se Artura, který zase mydlil hru.

Zaškaredil se.

„Vůbec. A neslaňuju, lezu furt nahoru. Když jsem už konečně vylezl nahoru, tak mě pokousali psi.“

„To je prostě osud.“ Přitakal jsem s vědomím, že bych tu jeho hru asi hrát nechtěl.

„Tady jsou ty desky,“ Olívie mi podala notně splasklý plastový obal. Dneska jí to zase seklo, měla jiný kostýmek a přes něj béžový svetrík se vzorkem, přece jenom se už ochladilo. Od mé poslední návštěvy se tady nic nezměnilo.

„Stalo se něco?“ zapíchlá do mě tázavě oči. „Vypadáte..., unaveně.“

„To nevím, potíže..., ale na začátku všech trablů byly tyhle plastové desky s drukem.“

Rychle jsem kapsu otevřel a vytáhnul další, tvrdé, papírové, notně ošoupané desky.

„Nic v nich není, jen pár zastrčených výstřížků ze starých novin a vytržený list z barevného časopisu,“ nakoukla zvědavě, co s tím tedy udělám. „Bylo to tam mezi těmi cennými papíry, jako by to mělo držet tvar, nebo tak nějak. Jinak je to zbytečné a jen to zabíralo místo.“ Dodala na vysvětlenou.

„Nic víc v tom opravdu nebylo?“

„Opravdu ne, že Arture?“ obrátila se na hochu, který snaživě zakroutil hlavou. „Nás skutečně zajímaly jen ty cenné papíry, Donalde!“

„Věřím vám,“ zklamaně jsem prohlížel vnitřek. Papírové desky starého typu měly po obou stranách ještě několik plátěných kapes, tři nebo čtyři, a v nich byly porůznu zastrkány výstřížky z novin. Řřvavé titulky hlásaly: „Kde jsou ukradené miliardy?“, „Kdo se nakapsoval z našich peněz?“, „Proč spáchal ministr sebevraždu?“, „Pozůstatky UFO nalezeny!“ a tak podobně. Barevná stránka uprostřed z nějakého časopisu, po okrajích dočista vyšisovaná, palcovými titulky oznamovala „Proč zanikly Penčičky!“

„Je mi líto, že jste tak zklamaný... eh... je to na vás vidět,“ opravila se. Stála vyčkávavě opodál, byla jistě zvědavá, ale nevyptávala se. A určitě postřehla, že ze mě táhnul chlast jak smrad z kanálu...

¹ Penčičky, část obce Penčice, zaniklé po třicetileté válce. Celá staletí se tradovalo o místním mlýně, že v něm straší duše ubohých pocestných, kteří zde byli zabiti a oloupeni chamtivým mlýnářem a jeho zbojnickou družinou.

„Domníval jsem se, že je tam ještě něco jiného, a ne pouze takovéto blbosti.“

Pokrčila rameny jakoby na omluvu. Rozloučil jsem se.

Cestou ze schodů jsem zastrkával desky do plastu, když tu na mě někdo zavolal.

„Pane, počkejte, prosím!“

Artur! Vykulenej, roztřeseněj a nesvůj.

„Copak?“

„Moc, moc se vám omlouvám, pane Lévy!“

„Za co, prosím tě?“

„Já..., já si něco..., z těch desek..., víte?“ polknul a zatvářil se jak hromádka neštěstí. „Já si z těch desek něco vzal.“

„Ale?“

„Neřeknete to mámě? Já bych pak měl úplný utrum na počítači...“

„Slibuji! Jako hrob. Oba mlčíme, jo?“

„Jo!“ vydechl, po očku mrknul na pootevřené dveře do kanceláře a sáhnul do kapsy.

„Tohle..., tohle tam bylo zastrčené, je to pořád zabalené v těch stejných papírech. Víte, já nevěděl, co to je.“

Podal mi cosi placatého v novinách, ze kterých se dal lehce přečíst titulek: „Kdo ho zabil?“ s podtitulem „Má se veřejnost bát?“ Fakt příhodné otázky, novináři svou práci ve strašení umí... aneb jak vyrábět hororové nadpisy k depresivním zprávám.

„Jen jsem to přelepil průhlednou páskou,“ jeho nešťastný pohled mi stačil.

„Hlavně, že se to našlo!“

„Když vy jste byl tak zklamaný, jak jste uviděl, že v deskách nic není... A nikdo se to nedozví, že ne?“ ujišťoval se ještě.

„No, jasně! Jsme přece chlapi, ne?“

„Kam jedeme teď?“ Rudy se v autě nudil.

„K advokátovi,“ a řekl jsem mu adresu.

„To je někde vedle nádraží, ne?“

„Jo.“

„Jsi najednou nějak skoupej na slovo,“ uchechtnul se a vyrazil do provozu. „Asi už konečně strážliví!“

„Jo?“

„To jsou ty desky?“

„Jaký desky?“

„Jak o nich říkala Karin. Mluvil jsem s ní telefonem v pátek, když jsi odcházel. Zrovna to říkala, že jdeš důležitě jako páv s modrými deskami a že ona něco zvrzala. He, he,“ ušklíbl se nevesele.

„Možná. Poslyš, proč mě vaše matka tak nesnáší?“

Najednou se přestal blbě šklebit.

„Jó, matka..., ona nemá ráda víc lidí..., z toho si nic nedělej.“

„Proč zrovna mě?“

„Proč, proč... Prostě se jí zdálo, že jsi pro Karin starej. A já o tobě taky nemluvil zrovna... ehm... vlídně,“ mrknul po očku, co já na to.

„Zas tak starej snad nejsem, ne?“ nasadil jsem pochybovačný tón. To zabírá.